

at nok sidder de på den lukkede afdeling, men den er altså ikke mere lukket, end at de sagtens kan få lov til at komme ud, hvis de har lyst til det. Det synes jeg er problematisk. Det hænger sammen med dette forslag, men det vil nok være svært at få det ind i det her forslag.

Derfor vil jeg gerne bebude et kommende beslutningsforslag, der kan gå lige præcis på det, at når vi sætter nogle ind i en lukket afdeling, så mener vi det rent faktisk alvorligt, så skal det være en lukket afdeling.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne takke alle ordførere for en, synes jeg, meget positiv modtagelse af det her lovforslag, som jo er et meget vigtigt lovforslag i den forstand, at vi her taler om nogle af de svageste mennesker i vores samfund, som har brug for, at vi har en lovgivning, der giver nogle klare retssikkerhedsgarantier. Det er mennesker, som ofte har brug for at have nogle talerør til at påvirke rammerne for deres tilværelse, og dér er jeg glad for, at vi har et meget fint netværk af pårørendeorganisationer og øvrige organisationer, der interesserer sig for netop de borgere, som enten er ramt af sindssygdom eller på anden måde er hæmmet i muligheden for udfoldelse.

Derfor har formålet med det her lovforslag i høj grad også været at imødekomme pårørendeorganisationernes ønske om, at der kunne laves en eller anden for form tidsfastsættelse af de foranstaltninger, som den gruppe lovovertrædere idømmes.

Jeg skal gerne indrømme, at det var en meget besværlig opgave, vi kastede os over, og jeg er glad for, at Straffelovrådet påtog sig opgaven, for det er en meget besværlig sag.

Som også hr. Karsten Nonbo var inde på, har vi jo den lægefaglige vurdering fra Retsplejerådet, der siger, at systemet fungerer godt, som det er, for de her mennesker bliver jo ikke straffet i traditionel forstand, man at der er et ønske om at hjælpe dem gennem den foranstaltning, som jo ofte er forbundet med en egentlig behandling.

Men jeg har da også været irriteret over at se, at allerede inden den her førstebehandling er det lykkedes at skabe meget stor misforståelse i offentligheden om lovforslaget. I hvert fald Berlingske Tidende har kunnet bidrage til, at læserne er blevet meget forvirrede over lovforslaget. Her har det været fremført, at lovforslaget som noget nyt sidestiller mentalt retardere-

de med sindssyge lovovertrædere, og dermed skulle de ligesom disse personer kunne idømmes straf på ubestemt tid, uanset hvilken forbrydelse de har begået.

Jeg har allerede haft lejlighed til skriftligt at redegøre for det spørgsmål over for Folketingets Retsudvalg og kommenteret den misforståelse, men lad mig også gentage det her i salen:

Lovforslaget indebærer ikke en udvidelse af adgangen til at idømme mentalt retarderede lovovertrædere tidsubestemt foranstaltning. Tværtimod indebærer lovforslaget en tidsbegrænsning af visse foranstaltninger, som de i dag idømmes på ubestemt tid efter straffeloven. Og for de organisationer – og det er jo i høj grad de pårørendes organisationer – der ønsker tidsbestemt foranstaltning, er lovforslaget derfor et skridt i den rigtige retning. Vi får en vis tidsbegrænsning ind for så vidt angår dem, der har lavet ikkepersonfarlig kriminalitet, og som i dag ikke bliver institutionsanbragt. Her får vi en tidsfastsat foranstaltning, maksimalt 5 år, først 3 år og så en mulighed for forlængelse i 2 år, og de 5 år er en fikseret grænse.

For dem, der har begået ikkepersonfarlig kriminalitet, men bliver institutionsanbragt, er det 5 år, med mulighed for at forlænge 2 år ad gangen. For dem, der har begået den personfarlige kriminalitet, gælder fortsat tidsubestemte foranstaltninger, men med mulighed for regelmæssig domstolskontrol.

Jeg er glad for, at mange ordførere har udvist forståelse for den differentiering, der nødvendigvis må være her for at beskytte borgerne mod meget alvorlig kriminalitet, der begås af mennesker, som ganske vist ikke er strafværdige, men hvor den begåede kriminalitet jo kan være lige så alvorlig for ofrene, for ofrenes nærmeste og for samfundet, som kriminalitet begået af folk, som er strafværdige, og hvor man kan lave en egentlig strafferetlig foranstaltning af mere traditionel karakter.

Som flere ordførere har været inde på, bygger lovforslaget på en betænkning fra et enigt Straffelovråd, som meget grundigt har overvejet problemstillingerne, og det er også det, der har ført mig frem til at fremsætte lovforslaget på trods af Retsplejerådets holdning.

Lovforslaget har desuden, for så vidt angår de principielle aspekter, fået en positiv modtagelse, også hos domstolene, hos politiet, hos anklagemyndigheden, Advokatrådet og de lægefaglige organisationer.